

## Betraktelse i advents- och juletid 251225

Så här i advents- och juletider så blir man ibland bjuden på julbord. Det kan vara med jobbet eller med en förening eller familjen. Att äta julbord är en alldeles speciell sak. Först sill, alltså det kalla och sedan hela vägen genom till gottbordet. Och sist jag var på julbord så hände det något rätt fint. När jag stod där i kön och skulle lägga upp på min tallrik, så hälsade en person på mig, som jag inte kände. Men vi stod ju i samma kö, och skulle ta av samma mat – så fastän vi tillhörde olika sällskap, så hade vi ju ändå en måltidsgemenskap tillsammans. Och så vände hon sig till mig, mitt mellan löksillen och den varmrökta laxen, och sade:

Blev året som du trodde, blev det bättre eller sämre?

Det tog några sekunder innan jag insåg att hon ställt frågan till mig, och inte bara tänkte högt för sig själv, alltså kring sitt eget liv. Därför svarade jag ärligt, att det har varit ett rätt bra år – med några höjdpunkter och några riktigt svåra saker, men att jag ändå är mest bekymrad kring hur det blir för världen, med alla dessa krig och spänningar, och så miljön som vi bara skjuter på framtiden.

Hon lyssnade och sedan berättade hon kort att hon kände precis detsamma, och att hon var övertygad om att alla människor i Sverige känner precis så, alltså att det egna livet både är bra och ibland svårt – men att det svåraste ändå är den där känslan att världen håller på att gå sönder, att det där vi trott på och sjungit om och tackat för så länge, fred och enhet, samförstånd och framtidshopp, verkar gå oss ur händerna. Att alla löften, utsagda och utsagda om en bättre värld blivit tomma ord.

Precis när hon hade sagt så och vi stod där med varsin liten tallrik med sill och lax, hördes plötsligt musik från högtalaren alldeles ovanför oss. Ut ur högtalaren kom tonerna på förspelet till en psalm, det var 114, Stilla natt, heliga natt – psalmen om julens underverk. Och tro mig, när sedan texten började så stod vi kvar där och lyssnade på alla verserna. För i psalmens ord, strömmade hopp om att det ska vända, för det har vänt en gång, när mot alla odds Gud valde att bli människa, och ta plats här mitt ibland oss – inte i Herodes vita palats, eller i militärernas borg eller i de religiösa templen eller i marknadens köpslående: Utan mitt i vardagen för människor, och som ett barn, utan utrustning, rustning, vapen eller härskartekniker, nätverk och hot. Bara med kärlek och barmhärtighet. Och herdarna, ja som de kände vi oss, där vi stod framför de kalla rätterna, för vi hade fått en visshet som aldrig förr, och hoppet hade fötts hos oss, också. Äntligen!